

*Anneme ve babama.
Onlarsız olmazdı...*

yazlık ev

“N’oolur anneanne, n’oolur Karaböcü de bizimle gelsin!”

Okul kapanalı birkaç gün olmuştu. Nisan, anneanesi ve dedesiyle birlikte onların yazlık evlerine, tatile gidiyordu. Kedisi Karaböcü’yü de yanında götürmek için saatlerdir yalvarıyordu.

Anneanesi onu duymamış gibi yaparak bavul hazırlamaya devam etti.

“N’oolur anneanne, n’ooluuuuur!”

Anneanne, “Aaa, kızım, yeter ama!” diye başlıyordu ki, dede söze karıştı:

“Boş ver, Perihan. Çok istiyorsa getirsin kedisini.” Hemen Nisan’a dönerek ekledi. “Kedinin bütün işlerini sen yapacaksın ama!”

“Söz, anneanneciğim. Karaböcü’nün bütün işlerini ben yapacağım.”

“Kediler evlerine alışık olurlar. Kedin kaybolursa karışmam,” dedi dede.

Nisan, “Karaböcü kaybolmaz; biliyorum!” diye karşı çıktı.

“Eh, madem öyle... Karaböcü bizimle gelebilir o zaman.”

“Yaşasıııın!” diye bağırdı Nisan. Karaböcü’ye müjdeyi vermeye koştu.

Anneanneyle dedenin evi hemen kumsalın gerisindeydi. Evin önünde masmavi bir deniz, hafif şıpırtılarla kumsala vuruyordu.

Nisan yazlık eve gelir gelmez, Karaböcü’yü taşıma çantasından çıkardı. Araba yolculuğundan ürken Karaböcü koştu, saksıların arasına saklandı ve uzun süre ortalıkta görünmedi.

Az sonra Nisan, evin önündeki serin çardakta dinlenen anneannesine yalvarıyordu:

“Anneanneciğim, n’olur izin ver... Karaböcü’yle denize gidelim, n’oolur, anneanneciğim! N’ooluuuuur...”

Sonunda, anneanne pes edip izin verince, Nisan ok gibi odasına fırladı.

Anneanesi arkasından, “Her şeyi dağıtma! Oyuncakların yeşil çantada!” diye seslendi.

“Tamaaaam!” dedi Nisan.

Karaböcü saklandığı yerden kafasını uzatmış, Nisan’ın peşinden bakıyordu.

Evin içinden tangırtı sesleri geldi.

Sonunda Nisan üzerinde mayosu, eli kolu oyuncaklarla dolu, evden dışarı fırladı. “Karaböcü! Gelsene!” diye bağırarak kumsala doğru koştu.

“Gözümün önünden ayrılma sakın!” diye seslendi annee arkasından. “Biliyorsun, bizsiz denize girmen yasak!”

“Tamaaaam!” diye yanıt verdi Nisan koşmayı sürdürerek.

Karaböcü cesaretini toplayıp kumsala indiğinde, Nisan, denizin kumu ıslattığı yerin biraz berisinde çukur kazmakla meşguldü.

Karaböcü hemen çukurun içine girdi. Ön ayaklarıyla hızlı hızlı kazmaya başladı.

Kediler iyi kazıcıdırlar. Ama kedilerin bu yeteneği, anlaşılan Karaböcü için yeterli değildi. Çukurun içinde çalışırken kulakları küçüldü, gözleri nokta gibi oldu. Burnu uzadı ve sivrildi. Pençeleri büyüdü, tırnakları uzadı.

“Karaböcü, n’apıyorsun? Birisi görecektir!” Nisan endişeyle çevreye bakındı. Kumsalda uzanan, denizde yüzen birkaç kişi vardı. “Hem, sen ne oldun ki böyle?”

“Köstebek!” dedi bir ses.

Nisan dehşetle irkilerek döndü.

Tam arkasında, düz sarı saçları, mavi gözleri olan bir kız durmuş, çukurun içinde çalışan Karaböcü’yü izliyordu. Nisan’dan birkaç yaş büyük olmalıydı. Arkasında kavuşturduğu ellerinden sarkan iri, pembe bir oyuncak ayı, Nisan’ın dikkatini çekti.

“Köstebekleri pek sevmem,” diye devam etti kız. “Çok çirkinler.”

Nisan’ın yüreği ağzına geldi. “Biz... şey... bahçede köstebek yavrusu bulmuştuk... Eee... Karaböcü benim *böcüm*– Ay, yani, köstebeğim...”

“Az önce kapkara bir kedinin koşarak kumsalı geçip yanına geldiğini gördüm ama,” dedi kız.

“Şey... Yanlış görmüşsün!..”

Nisan çaresizlik içinde çukura baktı. Köstebek Karaböcü’nün küçük kuyruğu ve arka

ayakları görünüyordu yalnızca. Hâlâ hırsıyla kumu kazmaktaydı.

Kız Nisan’ın yanına oturdu. “Benim adım, İlayda,” dedi. “Kedin başka *neler* olabiliyor?”

“Ben de, Nisan...”

“Sen sırrını söylersen, ben de söylerim.” İlayda gülümseyerek pembe ayısına baktı.

Nisan birkaç saniye düşündü. İlayda sırrını çoktan keşfetmiş gibiydi. Hem, söylese ne olurdu? İlayda öyküsünü başkasına anlatsa bile ona kimse inanmazdı zaten. Köstebeğe dönüşen kedi ha! Çocuk masalı!